NORAKSTS
Lieta Nr.142220211
(1 – 0292 – 13/45)

ADMINISTRATĪVĀ RAJONA TIESA
RĪGAS TIESU NAMS

S P R I E D U M S

LATVIJAS REPUBLIKAS VĀRDĀ

Rīgā, 2013.gada 25.aprīlī

Administratīvā rajona tiesa šādā sastāvā:
tiesnesis G.Ploriņš,

rakstveida procesā izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu, kas ierosināta pēc sabiedrības ar ierobežotu atbildību „*/Nosaukums/*" (reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/*) sūdzības par Valsts ieņēmumu dienesta ģenerāldirektores 2011.gada 17.jūnija lēmumu Nr.22.5/43116.

Aprakstošā daļa

[1] 2011.gada 21.jūlijā Administratīvajā rajona tiesā saņemta sabiedrības ar ierobežotu atbildību „*/Nosaukums/*" (turpmāk arī iesniedzēja) sūdzība par Valsts ieņēmumu dienesta (turpmāk arī Dienests) ģenerāldirektores 2011.gada 17.jūnija lēmumu Nr.22.5/43116 (turpmāk arī Lēmums).

Ar Administratīvās rajona tiesas tiesneses 2011.gada 25.jūlija lēmumu sūdzība pieņemta un ierosināta tiesvedība administratīvā pārkāpuma lietā.

[2] No lietas materiāliem konstatējams turpmāk minētais.

[2.1] 2011.gada 15.februārī Dienesta Nodokļu kontroles pārvaldes amatpersona iesniedzējai sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu NK Nr.002966 (turpmāk – Protokols) par to, ka tā nav ievērojusi likuma „Par nodokļiem un nodevām" 30.panta pirmās daļas prasības, līdz ar to izdarījusi Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk arī LAPK) 159.^{7} panta trešajā daļā paredzēto administratīvo pārkāpumu.

[2.2] 2011.gada 28.februārī Dienesta Nodokļu kontroles pārvaldes Juridiskās daļas vadītājas vietniece pieņēma lēmumu Nr.F04/NK002966 (turpmāk – Sākotnējais lēmums) par iesniedzējas saukšanu pie administratīvās atbildības un naudas soda Ls 3870 (trīs tūkstoši astoņi simti septiņdesmit lati) apmērā uzlikšanu par LAPK 159.^{7} panta trešajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanu.

[2.3] Nepiekrītot Sākotnējam lēmumam, iesniedzēja to apstrīdēja Dienesta ģenerāldirektorei, kura ar Lēmumu atstāja Sākotnējo lēmumu negrozītu, bet iesniedzējas sūdzību noraidīja.

[3] Uzskatot Lēmumu par nepamatotu, iesniedzēja vērsās Administratīvajā rajona tiesā, lūdzot to atcelt un norādot turpmāk minētos argumentus.

[3.1] Iesniedzējas ieskatā, Dienests nepareizi tulkojis likuma „Par nodokļiem un nodevām" 30.panta pirmajā daļā noteikto, jo, lai atzītu, ka tā saskaņā ar LAPK 159.^{7} panta trešo daļu pie atbildības saukta pamatoti, ir jākonstatē, ka iesniedzēja mēneša laikā skaidrā naudā veikusi darījumu vienā vai vairākās operācijās, kura summa pārsniedz Ls 10 000.

[3.2] Iesniedzējas 2010.gada 15.marta, 19.aprīļa, 14.maija, 15.jūnija, 15.jūlija, 16.augusta, 15.septembra, 8.oktobra, 15.novembra, 15. un 27.decembra aizdevuma līgumi ir uzskatāmi par atsevišķiem darījumiem, kuru summa nepārsniedz Ls 10 000.

[3.3] Aizdevuma līgums ir reāllīgums, tādēļ līguma noslēgšanas obligāta sastāvdaļa ir naudas nodošana. Ar kases ieņēmumu orderiem, kā arī noslēgtajiem aizdevuma līgumiem apstiprinās tas, ka konkrētajos kases ieņēmumu orderos norādītās summas bijušas saistītas ar noslēgtajiem līgumiem.

[4] Administratīvajā rajona tiesā 2011.gada 26.augustā saņemts Dienesta paskaidrojums *(lietas 18. un 19.lapa)*. Rakstveida paskaidrojumā tiesai Dienests norāda, ka iesniedzējas sūdzību uzskata par nepamatotu un noraidāmu pilnībā Lēmumā ietvertās argumentācijas un tālāk minēto apsvērumu dēļ.

[4.1] Ar 2006.gada 4.decembra grozījumiem likumā „Par nodokļiem un nodevām", kas stājās spēkā 2007.gada 1.janvārī, likuma 30.panta pirmā daļa papildināta ar otro teikumu šādā redakcijā: „Nodokļu maksātājiem, izņemot fiziskās personas, kuras nav individuālie komersanti, nav atļauts veikt skaidrā naudā darījumus, kuru summa pārsniedz Ls 10 000 (neatkarīgi no tā, vai darījums notiek vienā operācijā vai vairākās operācijās)". No minētā izriet, ka likumdevējs ir vēlējies precizēt tiesību normu attiecībā uz skaidrās naudas lietošanas ierobežojumu neievērošanu, nosakot skaidrās naudas lietošanas ierobežojuma apmēru. Savukārt minētā likuma 30.panta 1.^{1} daļa noteic, ka šā panta pirmajā daļā noteiktais skaidrās naudas ierobežojums, kā arī skaidrā naudā veikto darījumu deklarēšanas pienākums attiecas arī uz fiziskām personām, kuras reģistrējušās Dienestā kā saimnieciskās darbības veicējas un veic skaidrās naudas darījumus saimnieciskās darbības ietvaros.

[4.2] Nodokļu maksātājam, tas ir, juridiskai personai, fiziskai personai, kura ir individuālais komersants, kā arī fiziskai personai, kura ir reģistrējusies Dienestā kā saimnieciskās darbības veicēja, nav atļauts veikt skaidrā naudā darījumus, kuru summa pārsniedz 10 000 latu (neatkarīgi no tā, vai darījums notiek vienā operācijā vai vairākās

operācijās). Šis nosacījums attiecas uz visiem iepriekš minēto personu skaidrā naudā veiktajiem darījumiem, neatkarīgi no tā, kas ir darījuma partneris.

Ja darījumus skaidrā naudā ar fizisku personu, kura nav individuālais komersants un nav reģistrējusies Dienestā kā saimnieciskās darbības veicēja, veic juridiskā persona, tad saskaņā ar likuma „Par nodokļiem un nodevām" 30.panta pirmo un $1.^1$ daļu, darījumu summa nedrīkst pārsniegt Ls 10 000. Tādējādi ir secināms, ka attiecībā uz likumā noteikto skaidrā naudā veikto darījumu summas ierobežojumu, tā nevar pārsniegt Ls 10 000 arī tad, ja juridiska persona veic skaidras naudas darījumus ar fizisku personu, kura nav saimnieciskās darbības veicēja.

[4.3] Likuma „Par nodokļiem un nodevām" 30.panta pirmās daļas otrajā teikumā likumdevējs, nosakot nodokļu maksātājam aizliegumu veikt skaidrā naudā darījumus, kuru summa pārsniedz Ls 10 000, ietvēris skaidrojumu, ka šis aizliegums attiecas arī uz darījumiem, kas notiek vairākās operācijās. Līdz ar to likumdevēja mērķis ar konkrēto normu ir bijis regulēt arī tādus darījumus, kuros samaksa netiek veikta vienā, bet vairākos maksājumos, kā arī izslēgt iespēju viena darījuma summu sadalīt vairākās daļās.

Šāds regulējums zaudētu savu nozīmi, ja tas tiktu aprobežots ar konkrētu laika periodu, jo minētā tiesību norma ir pieņemta ar mērķi ierobežot skaidras naudas lietošanas apmērus un šādu mērķi likumdevējs ir izvirzījis kā nepieciešamu cita leģitīma mērķa sasniegšanai, proti, lai novērstu noziedzīgi iegūto līdzekļu legalizācijas iespējamību, konkrētajā gadījumā iesniedzējai, veicot darījumus skaidrā naudā, bija jāievēro likuma „Par nodokļiem un nodevām" 30.pantā noteikto skaidrās naudas lietošanas ierobežojums.

Papildus Dienests paskaidro, ka likuma „Par nodokļiem un nodevām" 30.panta pirmā daļa neliedz veikt darījumus, kuru summa pārsniedz Ls 10 000, bet gan paredz ierobežojumu veikt šādus darījumus skaidrā naudā, tādēļ darījumus, ja tie pārsniedz Ls 10 000, ir jāveic izmantojot bezskaidras naudas norēķinus.

[5] Iesniedzēja ir lūgusi lietas izskatīšanu rakstveida procesā *(lietas 8.lapa)*. Līdz ar to atbilstoši LAPK $289.^6$ panta pirmajai daļai lieta izskatīta rakstveida procesā.

Motīvu daļa

[6] Tiesa, izvērtējot lietas apstākļus un lietā esošos pierādījumus kopsakarā ar procesa dalībnieku lietā iesniegtajiem rakstveida paskaidrojumiem, secina, ka sūdzība *ir noraidāma.*

[7] Ar pārsūdzēto Lēmumu Dienesta ģenerāldirektore atstājusi negrozītu Dienesta Nodokļu kontroles pārvaldes Juridiskās daļas vadītājas vietnieces 2011.gada 28.februārī pieņemto Sākotnējo lēmumu par iesniedzējas saukšanu pie administratīvās atbildības pēc LAPK $159.^7$ panta trešās daļas, bet tās sūdzību noraidījusi.

Likuma „Par nodokļiem un nodevām" 30.panta pirmā daļa *(likuma redakcijā, kas bija spēkā līdz 2012.gada 31.decembrim)* cita starp noteica, ka nodokļu maksātājiem, izņemot fiziskās personas, kuras nav individuālie komersanti, nav atļauts veikt skaidrā naudā darījumus, kuru summa pārsniedz 10 000 latu (neatkarīgi no tā, vai darījums notiek vienā operācijā vai vairākās operācijās).

Savukārt LAPK 159.^{7} panta trešā daļa *(likuma redakcijā, kas bija spēkā līdz 2012.gada 31.decembrim)* noteica, ka par darījuma veikšanu skaidrā naudā, ja darījuma summa pārsniedz Ls 10 000, izņemot kuģu un gaisakuģu aģentēšanas komercsabiedrību darījumu un starptautisko autopārvadājumu un kravas ekspedīcijas darījumu, – uzliek naudas sodu fiziskajām personām un juridiskajām personām piecpadsmit procentu apmērā no darījuma summas.

Tādējādi, lai iesniedzēju sauktu pie administratīvās atbildības atbilstoši šai tiesību normai, nepieciešams konstatēt, ka tā skaidrā naudā veikusi darījumu, kura summa pārsniedz 10 000 latu.

[8] Izskatāmajā lietā nav strīda par to, ka ar lietā iegūtajiem pierādījumiem – 2010.gada 15.marta, 19.aprīļa, 14.maija, 15.jūnija, 15.jūlija, 16.augusta, 15.septembra, 8.oktobra, 15.novembra, 15. un 27.decembra aizņēmuma līgumiem Nr.3, Nr.4, Nr.5, Nr.6, Nr.7, Nr.8, Nr.9, Nr.10, Nr.11, Nr.13 un Nr.14 *(lietas 48., 51., 54., 57., 60., 63., 66., 70., 73., 76. un 79.lapa)*, izrakstiem no iesniedzējas kases grāmatas *(lietas 49., 52., 55., 58., 61., 64., 68., 71., 74., 77. un 80.lapa)*, iesniedzējas 2010.gada 15.marta, 19.aprīļa, 14.maija, 15.jūnija, 15.jūlija, 16.augusta, 15.septembra, 8.oktobra, 15.novembra, 15. un 27.decembra kases ieņēmumu orderiem Nr.12, Nr.17, Nr.23, Nr.29, Nr.34, Nr.37, Nr.45, Nr.47, Nr.49, Nr.55 un Nr.56 *(lietas 50., 53., 56., 59., 62., 65., 69., 72., 75., 78. un 81.lapa)* – ir pierādīts tas, ka iesniedzēja 2010.gada 15.martā, 19.aprīlī, 14.maijā, 15.jūnijā, 15.jūlijā, 16.augustā, 15.septembrī, 8.oktobrī, 15.novembrī, 15. un 27.decembrī no *D.Z.* skaidrā naudā saņēmusi aizņēmumu Ls 25 800 kopsummā.

Lietā strīds ir par to, vai, šādā veidā saņemot skaidras naudas iemaksas no *D.Z.*, iesniedzēja ir pārkāpusi likuma „Par nodokļiem un nodevām" 30.panta pirmajā daļā noteikto aizliegumu veikt skaidrā naudā darījumus, kuru summa pārsniedz Ls 10 000, līdz ar to, vai iesniedzēja saucama pie administratīvās atbildības pēc LAPK 159.^{7} panta trešās daļas.

[9] Iesniedzēja norāda, ka laika posmā no 2010.gada 15.marta līdz 27.decembrim no *D.Z.* saņemtos aizņēmumus Ls 25 800 kopsummā nevar uzskatīt par vienu darījumu, jo katra skaidras naudas iemaksa veikta saskaņā ar atsevišķu starp iesniedzēju un *D.Z.* noformētu aizņēmuma līgumu.

Savukārt Dienests uzskata, ka no *D.Z.* saņemtais aizņēmums Ls 25 800 apmērā ir uzskatāms par vienu darījumu, kas veikts vairākās operācijas.

Par šo iesniedzējas apsvērumu tiesa norāda sekojošo. LAPK 159.^{7} panta trešā daļa *(likuma redakcijā, kas bija spēkā līdz 2012.gada 31.decembrim)* cita starp noteica administratīvo atbildību par darījuma veikšanu skaidrā naudā, ja tā summa pārsniedz Ls 10 000. Tātad no vienas puses likumdevējs lietojis jēdzienu „darījums" vienskaitlī, savukārt no otras puses uz darījumu attiecinājis jēdzienu „summa", kas norāda uz darbībām daudzskaitlī. Tādējādi nepieciešams noskaidrot, kā izpaužas minētā administratīvā pārkāpuma objektīvā puse.

Lai noskaidrotu, ko likumdevējs ietvēris jēdziena „darījuma summa" saturā, minētā tiesību norma jāinterpretē kopsakarā ar likuma „Par nodokļiem un nodevām" 30.panta pirmās daļas 2.teikumu, kurā tad arī noteikts aizliegums skaidrā naudā veikt šādus darījumus. Tas

nepārprotami izriet no 2006.gada 19.decembra likuma „Grozījumi likumā „Par nodokļiem un nodevām" anotācijas, kurā norādīts, ka *„2006.gada 19.oktobrī Saeimā 2.lasījumā tika atbalstīti grozījumi Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksā, kas paredz atbildību par skaidras naudas lietošanas ierobežojumu neievērošanu, savukārt likums „Par nodokļiem un nodevām" precīzi nenosaka minētā ierobežojuma apjomu"*. Tātad tieši likuma „Par nodokļiem un nodevām" 30.panta pirmās daļas 2.teikumā ir precīzi noteikts LAPK 159.^{7} panta trešajā daļā noteiktā ierobežojuma apmērs un līdz ar to arī jēdziena „darījuma summa" saturs.

Likuma „Par nodokļiem un nodevām" 30.panta pirmās daļas 2.teikumā noteikts aizliegums veikt skaidrā naudā darījumus, kuru summa pārsniedz 10 000 latu, neatkarīgi no tā, vai darījums notiek vienā operācijā vai vairākās operācijās. Ņemot vērā šajā tiesību normā ietverto atrunu par darījuma operācijām, tiesa secina, ka jēdziens „summa" attiecas uz atsevišķu darījumu un tā ietvaros veiktajām operācijām, nevis uz vairāku darījumu summu, jo pretējā gadījumā šādas atrunas iekļaušanai nebūtu jēgas. Tomēr vienlaicīgi arī secināms, ka likumdevēja mērķis, aizliedzot darījumu neatkarīgi no tā, vai darījums notiek vienā operācijā vai vairākās operācijās, ir novērst situācijas, kad likumā noteiktais aizliegums tiek mākslīgi apiets ar naudas summas sadalīšanu vairākās daļās. Tikai šādā gadījumā ir iespējams panākt finanšu plūsmas caurspīdīgumu.

Tādējādi tiesa secina, ka likumdevējs LAPK 159.^{7} panta trešajā daļā minētā jēdziena „darījuma summa" saturā ietvēris gan jebkuru atsevišķi noformētu darījumu, gan arī darījumu, kas mākslīgi sadalīts vairākos darījumos vai operācijās. Līdz ar to arī dažādos laikos veiktās iemaksas un pat dažādi līgumi, kuri ir šo maksājumu pamatā, vēl nenozīmē, ka tie uzskatāmi par atsevišķiem darījumiem LAPK 159.^{7} panta trešās daļas izpratnē, tādēļ tiesas uzdevums ir, balstoties uz lietā esošajiem pierādījumiem, konstatēt maksājumu īsto nolūku un to iespējamo savstarpējo saistību, lai noskaidrotu, vai darījums nav mākslīgi sadalīts un tā summa pārsniedz Ls 10 000.

[10] Konkrētajā gadījumā starp iesniedzēju un *D.Z.* laika posmā no 2010.gada 15.marta līdz 27.decembrim noslēgti 11 aizņēmuma līgumi, kopumā iesniedzējai aizņemoties Ls 25 800. Tātad aizņēmuma līgumi šajā laika posmā slēgti regulāri, vismaz reizi mēnesī. Izvērtējot lietā esošos aizņēmuma līgumus, tiesa konstatē, ka tie noslēgti starp vienām un tā pašām pusēm – iesniedzēju un *D.Z.* Visos aizņēmumu līgumos norādīts viens līguma priekšmets, proti, naudas līdzekļu bezprocentu aizņēmums uz 12 mēnešiem. Arī citi līgumu noteikumi, tai skaitā aizņēmuma mērķis – iesniedzējas saimnieciskās darbības nodrošināšana, ir identiski. Atšķiras vienīgi 2010.gada 27.decembra līgumā norādītās naudas apmērs – Ls 800, kas pārējos 10 līgumos ir Ls 2500.

Turklāt darījuma faktiskais mērķis, kas vērtējams katra darījuma tiesiskuma noteikšanā un kas neatbilst tiesību normām, tiesu praksē civillietās tiek atzīts par pamatu šāda darījuma atzīšanai par spēkā neesošu. Proti, Civillikuma 1.pantā noteikts, ka tiesības izlietojamas un pienākumi pildāmi pēc labas ticības. Savukārt Civillikuma 1415.pantā noteikts, ka neatļauta un nepieklājīga darbība, kuras mērķis ir pretējs reliģijai, likumiem vai labiem tikumiem, vai kura vērsta uz to, lai apietu likumu, nevar būt par tiesiska darījuma priekšmetu, tāds darījums nav spēkā.

No minētā secināms, ka, izvērtējot civiltiesisku darījumu, cita starpā saskaņā ar Civillikuma 1415.pantu ir izvērtējams arī šāda darījuma noslēgšanas mērķis. Savukārt darījuma prettiesisks mērķis, tostarp, mērķis, kas ir pretējs likumam vai mērķis apiet likumu, var būt pamats šāda darījuma atzīšanai par spēkā neesošu. Kā piemērs minama nekustamā īpašuma atsavināšana, apejot pirmpirkuma tiesības, kur Augstākas tiesas Senāta Civillietu departaments 2007.gada 28.marta spriedumā lietā SKC-179/2007 norādīja, ka Civillikuma 1415.pants, kas papildina Civillikuma 1.pantu, nodrošinot pret darījumiem, kas formāli nepārkāpj likuma prasības, bet pēc tā satura vai noslēgšanas mērķa ir vērsti uz likuma apiešanu, vai to noslēgšanas mērķis ir bijis pretējs reliģijai, likumiem vai labiem tikumiem (*sk., piemēram arī Augstākās tiesas Senāta Civillietu departamenta 2006.gada 11.janvāra spriedumu lietā SKC-1/2006*).

Pastāvot šādiem apstākļiem, tiesa secina, ka katrs iesniedzējas un *D.Z.* slēgtais līgums un saskaņā ar to veiktie skaidras naudas maksājumi nav viss atsevišķi darījumi, bet tikai daļa no viena kopēja mērķa, proti, viena darījuma atsevišķas operācijas. Tādējādi tiesa arī secina, ka iesniedzējas noslēgtie 11 aizņēmuma līgumi veido viena darījuma summu LAPK 159.^{7} panta trešās daļas izpratnē. Tiesas ieskatā, iesniedzēja, noslēdzot šos 11 līgumus, mākslīgi vienu aizņēmuma darījumu sadalījusi vairākos, lai tādā veidā apietu likumā noteikto skaidras naudas lietošanas ierobežojumu.

[11] Iesniedzēja sūdzībā tiesai pēc būtības norādījusi, ka likuma „Par nodokļiem un nodevām" 30.panta pirmās daļas 1.teikumā noteiktā nodokļu maksātāja pienākuma deklarēt veiktos darījumus, kuri pārsniedz Ls 3000, viena mēneša termiņš ir attiecināms arī uz 2.teikumu. Proti, ka nav atļauts veikt darījumu, kura summa pārsniedz Ls 10 000 viena mēneša periodā, nevis gada laikā.

Par šo iesniedzējas apsvērumu tiesa norāda sekojošo. Likuma „Par nodokļiem un nodevām" 30.panta pirmajā daļā noteiktais mēneša termiņš attiecas tikai uz šīs daļas 1.teikumu jeb deklarēšanas pienākumu. Savukārt attiecībā uz šīs daļas 2.teikumu, kurā noteikts aizliegums skaidrā naudā veikt darījumus, kuru summa pārsniedz Ls 10 000 latu mēnesī, likumdevējs nebija noteicis ierobežojumus ne laikā, ne arī operāciju skaita ziņā. Tiesas ieskatā, šādi likumdevējs vēlējies panākt finanšu plūsmas caurspīdīgumu, lai izslēgtu iespēju, ka notiek mākslīga darījuma summas sadalīšana vairākās operācijās, un līdz ar to arī iespēju legalizēt prettiesiski iegūtos līdzekļus.

Savukārt gada termiņš bija noteikts LAPK 37.panta ceturtajā daļā *(likuma redakcijā, kas bija spēkā līdz 2012.gada 30.jūnijam)*, kura paredzēja, ka administratīvo sodu par LAPK 159.^{7} pantā paredzētajiem administratīvajiem pārkāpumiem var uzlikt ne vēlāk kā četru mēnešu laikā no pārkāpuma atklāšanas dienas, bet ne vēlāk kā gada laikā no pārkāpuma izdarīšanas dienas.

[12] Ņemot vērā sprieduma 7., 8., 9.,10. un 11.punktā minēto, tiesa atzīst, ka iesniedzēja, laika posmā no 2010.gada 15.marta līdz 27.decembrim skaidrā naudā no *D.Z.* aizņemoties Ls 25 800, ir pārkāpusi likuma „Par nodokļiem un nodevām" 30.panta pirmajā daļā noteiktās prasības un izdarījusi administratīvo pārkāpumu, par kuru atbildība paredzēta

LAPK 159.[7] panta trešajā daļā. Līdz ar to Dienests arī pamatoti to saucis pie administratīvās atbildības.

[13] Saskaņā ar LAPK 22.pantu administratīvais sods ir atbildības līdzeklis un tiek piemērots, lai personu, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, audzinātu likumu ievērošanas un sadzīves noteikumu cienīšanas garā, kā arī lai tiklab tiesību pārkāpējs, kā citas personas neizdarītu jaunus pārkāpumus. Savukārt saskaņā ar LAPK 32.panta pirmo un otro daļu sodu par administratīvo pārkāpumu uzliek ietvaros, ko nosaka normatīvais akts, kurā paredzēta atbildība par izdarīto pārkāpumu, stingrā saskaņā ar šo kodeksu un citiem aktiem par administratīvajiem pārkāpumiem *(pirmā daļa)*. Uzliekot sodu, ņem vērā izdarītā pārkāpuma raksturu, pārkāpēja personību, viņa vainas pakāpi, mantisko stāvokli, atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus *(otrā daļa)*.

LAPK 159.[7] panta trešā daļa *(likuma redakcijā, kas bija spēkā līdz 2012.gada 31.decembrim)* noteica, ka par darījuma veikšanu skaidrā naudā, ja darījuma summa pārsniedz Ls 10 000, izņemot kuģu un gaisakuģu aģentēšanas komercsabiedrību darījumu un starptautisko autopārvadājumu un kravas ekspedīcijas darījumu, – uzliek naudas sodu fiziskajām personām un juridiskajām personām piecpadsmit procentu apmērā no darījuma summas.

Citētā tiesību norma imperatīvi nosaka soda apmēru par izdarīto administratīvo pārkāpumu. Tas nozīmē, ka likumdevējs jau ir izdarījis lietderības apsvērumus un paredzējis, ka par šādu skaidrās naudas aprites pārkāpumu ir piemērojams konkrēts naudas soda apmērs. Turklāt iesniedzējas izdarītais administratīvais pārkāpums, ņemot vērā tā raksturu un apdraudējuma objektu – Latvijas Republikas finanšu sistēmu, kuras stabilitāte ietekmē katru valsts iedzīvotāju, nav atzīstams par maznozīmīgu, ko apliecina arī likumdevēja noteiktā ievērojamā sankcija – 15% apmērā no darījuma summas, kas minimāli iespējama – Ls 1500 (15% no Ls 10 000,01).

Līdz ar to ir atzīstams, ka Dienests pamatoti par LAPK 159.[7] panta trešajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanu iesniedzējai uzlicis naudas sodu Ls 3870 (15% no 25 800) apmērā.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.[12] panta otrās daļas 1.punktu, 289.[17] un 289.[18] pantu, kā arī Pārejas noteikumu 13.punktu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

atstāt negrozītu Valsts ieņēmumu dienesta ģenerāldirektores 2011.gada 17.jūnija lēmumu Nr.22.5/43116.

Noraidīt sabiedrības ar ierobežotu atbildību „*/Nosaukums/*" (reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/*) sūdzību par Valsts ieņēmumu dienesta ģenerāldirektores 2011.gada 17.jūnija lēmumu Nr.22.5/43116.

Tiesas spriedumu var pārsūdzēt Rīgas apgabaltiesā desmit darba dienu laikā no tā paziņošanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Spriedums sastādīts 2013.gada 25.aprīlī.

Tiesnesis *(paraksts)* G.Ploriņš

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās rajona tiesas

tiesnesis_____G.Ploriņš
Rīgā, 2013.gada 25.aprīlī